

frafalde Ret til andet Valg. Dette Forslag fandt imidlertid ikke Indgang i Udvalget, og jeg holdt ikke videre derpaa, men søiede mig i hvad Udvalget blev enigt om, og som dengang blev antaget, saavel i dette Thing, som i det andet, og som vistnok var noget ganske Andet end det, der for Tiden foreligger.

Man har villet gjøre Landalmuestanden den Compliment, at dens sunde Sands, dens rene Nætskærdighedsfølelse skulde gjøre, at den, naar den skulde til at vælge Sogneforstandere, vilde vælge de Klogeste, de Intelligenteste, de Mænd, som betalte størst Afgifter til Communen. Men jeg kan ikke gaae ind derpaa. Jeg tør dristigt paastaae, at jeg har ligesaa stor Kjærlighed til og Høiagtelse for den danske Landalmuestand som Nogen her i Salen, men jeg vil ikke smigre den paa den Maade. Jeg troer, at Almuesmanden er ligesom vi Andre af Kjød og Blod, at vi Alle ere Gvas Søner og have de Feil, som følge af at være det, af hvilke en er den, at Enhver sørger nærmest for sig selv, og dernæst for Slægt og Benner og saa for sine Standsfæller. Jeg vil minde om hvad Kong Waldemar den 2den sagde for over 600 Aar siden, da han skrev sin jydsk Lov, og som staaer i dens Indledning „med Lov skal man Land bygge, men, vilde hver Mand nøies med sit eget og lade Andre nyde deres, da behøvede man ingen Lov.“ Denne Sætning staaer vistnok fast endnu efter 600 Aars Forløb, og jeg er bange for, at den vil staae fast til Verdens Ende, og derfor sidde vi jo her hele halve Aar ad Gangen og gjøre Love.

Jeg stemmer da for det nærværende Lovforslags baade første og anden Afdeling, men jeg stemmer kun for Loven, fordi jeg troer, at det Gamle er udlevet, og fordi jeg ikke har noget Bedre at stemme for, for Dieblirket.

Formanden: Der er endnu flere Medlemmer, der have indtegnet sig til at erholde Ordet, men der er begjært Afslutning af Forhandlingerne over det Affnit, som nu foreligger. Afslutningen er begjært af Thalbiger, Johansen, Knudsen, B. Christensen, F. Jørgensen, E. Christensen, P. Hansen, D. Nielsen, S. Christensen, Mørgaard og J. Pederfen.

Bed den derpaa foretagne Afstemning blev det med 23 Stemmer mod 19 vedtaget, at Afslutningen ikke skulde finde Sted.

Formanden: Den 4de Landstingsmand for 1ste Kreds (Madvig) har begjært Ordet. Han har allerede havt det tvende Gange, men jeg antager ikke, at der fra Thingets Side vil være Noget at erindre imod, at han atter faaer det. (Nei!) Ordet er saaledes givet.

Madvig: Den Begjæring om Afslutning, der har fundet Sted, indeholder for mig en stærk Opfordring til, naar jeg nu deeltager i Discussionen, med Maadehold at bruge det mig givne Ord til Gjengjæld for den Overbærenhed, der derved er vist mig. Jeg skal gjøre mig Umage derfor. Det gjør mig ondt, at der dog er Noget i det, hvad jeg har at sige, som kan synes personligt, forsaavidt det dreier sig om Dtringer, der ikke saameget angaae Sagen selv, som de ere rettede tildeels mod min Stilling i denne Sag. Det vil erindres, at det er ikke mig, der paa nogen Maade har bidraget til i denne Discussion at indkaste et Spørgsmaal, der kom frem forrige Dag, da vi forhandlede denne Sag, nemlig om, hvorvidt visse Medlemmer skulle tale med eller ikke. Det er ikke mig, der har givet Anledning til den Tale om Praxis og Lærdom, men den er rettet først imod mig. Jeg har kun taget, og har ønsket Sagen taget fra det reent praktiske Standpunct, men der er dog af den ærede 1ste Landstingsmand for 9de Kreds (Krarup) henviist til — og han brugte temmelig haarde Ord —, at vi skulde vise det, at vi tage den fra et reent praktisk Standpunct, derved, at vi skulde tage fat paa et af ham brugt Beviis istedetfor — jeg troer, disse Ord faldt fra hans Mund — ved at tale op og ned og at fordreie. Jeg havde ikke megen Lyst til at inklade mig paa, hvad han da anførte, fordi det forekom mig at ligge saa ganske udenfor Sagen. Han sagde, at vi skulde dog erindre, at, da der var Tale om Grundloven og om deri at optage Repræsentationssystemet, var der Mange, der klagede over, at Kjøbstæderne bleve tilfidesatte, og at deres Ret ikke vilde komme til nogen